

Entrada

Posar-se en camí

Per molt que hagi revisat tota mena d'informació, quan arriba el moment de posar-te en camí vers un temps o un espai desconeguts, sempre hi ha un moment de dubte, un interrogant sobre què pot passar i una nostàlgia de les seguretats casolanes.

Des de fa dies sents en el més profund del teu cor que no en treus res d'anar retardant aquell instant màgic d'obrir la porta, respirar el nou aire i començar a moure el primer pas.

Què és el que deixes a la teva esquena? Moltes coses, moltes instal·lacions que et donen una certa seguretat, molta vida segurament malgastada i les bombolles de sabó d'una felicitat sempre escapada. Deixes sobretot tantes hores de buidor i soledat, que sumades podrien omplir el temps d'una vida encara jove. Deixes un passat, encara present per uns instants i que es resisteix en el darrer esforç neguitejant el teu esperit.

Què portes? Poca cosa, aquella essencial set de plenitud que saps que no està en el tenir molt sinó en el ser. La majoria de paquets i acumulacions entens que no et serviran pel trajecte i en canvi seran ben pesats a les teves espatlles. Portes, sí, una petita llum per la possible negra nit, aliments bàsics per dos o tres dies i aquella fe que ha anat creixent en la confiança que tot pot tenir un sentit i que és millor encendre una espelma que viure renegant de la foscor total.

En el mateix moment que has tancat la porta i has fet el primer pas vers una fe tan poc reconeguda per la teva racionalitat i ja una mica estimada per la teva cordialitat, una veu ressona dintre teu de manera fluixa i també ben clara. És teva, aquesta veu? Ben cert. Però hi ha una dimensió vinculada al to i a la vibració que et provoca. Sí, sóc jo mateix el que ho dic, i també abans ho he sentit no sé on. Vaig entenent a mida que un segon pas deixa enrere el primer, o un tercer el segon... fins al camí que havies vist fins ara només en els plans teòrics, i que ara tens enfront.

VINE, JO SÓC EL CAMÍ, LA VERITAT I LA VIDA.

Ens hem posat en camí... amb altres... amb Ell. Oh, hora tan esperada, per fi.

Jesús Renau sj.